

Občasník kanoistického oddílu

Číslo 40.

Zdarma, děti do 10 let 50 % sleva

25.srpna 2004

LÉTO 2004

Stalo se

3.4. – Pěší výlet – pletení pomlázek – Sluníčka

V brzkých ranních hodinách v čase předvelikonočním jsme se vydali vlakem do Kamenného přívozu. Doufali jsme, že u Sázavy bude dost proutů na trénink. Pustili jsme se po malebné červené turistické značce po proudu. Minuli jsme Žampach, lesem pokračovali směrem na Pikovice a měli oči na stopkách a pátrali po vrbách. Ty, které by se nám hodily, jsme našli až těsně před Pikovicemi. Každý si nařezal pořádnou zásobu a s tou jsme se vydali do místní cukrárny. Po sváče jsme začali s pletením. Někomu to šlo hned, jiný si málem do pomlázky přimotal i ruce, ale nakonec snad všichni pochopili alespoň princip pletení. Pavel si pro jistotu upletl hned tři pomlázky, ostatní po jedné a měla jsem co dělat je přesvědčit, že Velikonoce jsou až za týden a tudíž nemají vůbec žádné právo funkčnosti svých výtvarů na mě vyzkoušet.

Bohužel nám domů z Pikovic nejel žádný vlak, a tak jsme museli pěšky až do Davle.

I přes teplé počasí, časté zastávky a pomalé tempo jsme dali pěkných 12 km.

Michala Čadová

24.4. – Orientační pochod – Sluníčka

Dnes byl na programu orientační pochod. Opět jsme v ranních hodinách nastoupili do vlaku a vyjeli směr Jílové u Prahy. Zde byl na nádraží vybrán dobrovolník, který měl určit trasu, kudy se dostat do Jílového na náměstí. Mohl si vybrat mezi mapou a turistickými ukazateli. Poněvadž byly ukazatele asi 100 metrů od nás (a to je velmi daleko), vybral si orientaci podle mapy. Nakonec tedy zjistil, že bychom se měli vydat po zelené turistické značce, a ještě se nám podařilo ho přesvědčit, aby se po ní vydal tím správným směrem.

V Jílovém na náměstí jsme byli rozděleni do dvojic a dostali jsme zašifrované úkoly. Nakonec je všichni úspěšně přečetli a zjistili tak své úkoly. Měli jsme zadáno místo, kam máme dojít (nebylo to dále než 3 km) a co tam máme zjistit (nakreslit, napsat). Nahlásit jsme měli za jak dlouho se vrátíme a podle toho jsme se také měli vrátit (za brzký či pozdní příchod se strhávaly body). Já a Jindra jsme se měli vydat na rozcestí modré a červené, zjistit, jak daleko to do Jílového je a nakreslit tamní můstek přes

potok. Přestože jsme dobře odhadli, že to bude celkem tak 3 km, času jsme si nechali hodně, a tak jsme se na zpáteční cestu museli dost loudat, vzít to oklikou a ještě se skrývat, aby nás Pavel neviděl. Jiná dvojice takto „prozřetelná“ nebyla a přišli dřív, za což jim byly strženy body. No, ale to se stává.

V místním muzeu jsme ještě stihli koupit pohledy a turistickou známku a pak už jsme se vydali k vesničce Dolní Studené a přímo do štoly sv. Josefa. Štola byla zrovna zacpána skupinou před námi, a tak jsme alespoň měli čas prohlédnout si vystavované kameny (mezi nimi např. křemen, ale i zlato a stříbro) a také jsme koukali do kolem tekoucího potoka, zda nezahledneme nějaký kousek zlatého valounku (k zapůjčení zde byly i rýžovací pánve, ale vzhledem k mrhnutí se nikomu nechtělo být ještě víc mokrá). Nakonec se na nás dostala řada. Oblékli jsme si nepromokavé hornické bundy a nasadili si bezpečnostní helmy. Štola byla velmi úzká, dlouhá a temná. Viděli jsme pár žil (i zlatou), zatopenou štolu x metrů hlubokou, a poznali jsme jak to horníci museli mít těžké. I my, co jsme byli jen tak nalehko, jsme měli problémy místy být projít. Pak jsme se dozvěděli zajímavost o tom potoku, kde jsme předtím vyhlíželi zlato – to zlato tam opravdu je, ale daly by se tam najít i kuličky ... rtuti! Je to právě pozůstatek dobývání zlata. Tu technologii si tedy úplně přesně nepamatuji, ale bylo to něco v tomto smyslu: ruda, ve které bylo zlato se rozdrtila, smíchala se rtutí a pak se to vypálilo, čímž zbylo jen zlato. No, a jak se to vše proplachovalo vodu, uvolněná rtuť, se dostala do onoho potoka, kde se ale s vodou neslučuje, nýbrž ve formě kuliček se usadí na dně. Průvodce v této souvislosti ještě říkal, že si pro zajímavost nechávali dělat rozbor této vody a nic se nenašlo. Voda je rtuť naprosto netknutá. Ba naopak, je to velmi čisté prostředí – dají se zde spatřit i mloci. A jednoho jsme doopravdy viděli! To bylo poprvé, co jsem mloka viděla. Seděl si uprostřed potůčku, jakoby se nechumelilo! A nic ho nedokázalo vyrušit. To byl další pěkný zážitek. Došli jsme až do Luk pod Medníkem a bylo to kolem 11 km.

Michala Čadová

8.5. – Hra – Praha neznámá – Sluníčka

Na tuto hru jsme nemuseli nikam jezdit. Sraz byl v devět hodin ráno u orloje na Staroměstském náměstí. Utvořili jsme tři družstva a každé dostalo šifru. Vlastně tři šifry, kdy každá z šifer ukrývala jedno místo v Praze, kam jsme se museli dostat, získat zde nějaký doklad o tom, že jsme tam byli (např. razítko) a nakonec se dostat ke sv. Ludmile na náměstí Míru.

Pěkně jsme se tedy projeli po Praze. Přestože z Prahy pocházím a žiji zde celý svůj krátký život, vůbec Prahu neznám. Třeba tuším, kde by daná budova či instituce měla být, ale najít ji, to je o něčem jiném. Našimi cíly byly: Strahovský klášter, vyšehradská pevnost a nakonec Žižkovská věž (na to, že jsem ze Žižkova, jsem v této věži byla jen jednou a to jsem byla ještě velmi malá, abych si to

pamatovala). Vše jsme zvládli a našli jsme i sv. Ludmilu. Z našich tří skupin jsme byli první! a tudíž jsme to vyhráli J

Alespoň už vím, jak se ze Staroměstského náměstí dostat co nejrychleji do Strahovského kláštera. (a těch turistů, co tam bylo! to je vážně občas šílenství)

Michala Čadová

15 – 16.5. – Zájezd na vodu Labe

Letošní první jarní uskutečněná voda prověřila schopnosti mnohých z nás. Do malebného údolí mezi Špindlerovým Mlýnem a Vrchlabím se sjíždí již pravidelně mnoho vodáků nejen z celé naší republiky, ale i z těch sousedních. Na vině je vyšší stav vody, který zajišťuje Labská přehrada. Od té se tu pravidelně pořádají závody. Pro ostatní je určen spodní úsek od Herlíkovic, kde je velké parkoviště a příjemné nasedání na vodu.

Úsek od Herlíkovic není pro kajaky zas tak složitý, pakliže dobře zvládáte eskymácké obraty. Zakončen je Vrchlabskou soutěskou, krásnou peřejí, na kterou si troufli jen ti nejotlejší. S radostí musím konstatovat, že jich v našich řadách neustále přibývá. Nepotěšili nás však vrchlabští zastupitelé, kteří nechali rozkopat pod záminkou zbudování nové kanalizace celou hlavní příjezdovou silnici k Vrchlabí, takže zpáteční cesta k autobusu se změnila v kilometrový pochod s lodí na zádech. Na konci uzavírky pak stál městský policajt, který všechny projíždějící /osobáci s projetím zasypanou ulicí neměli problém/ neskutečně buzeroval.

Úsek z Podhůří pak byl určen pro všechny. Rychle proudící voda s několika jezy a vlnkami. Končili jsme u silničního mostu před Hostinným. Mě se podařilo dojednat ubytování na přilehlé louce a protože přšelo, ti nejvypečenější z nás zalezli přímo pod most. Tam bylo nejen místo na stanování, ale i na přípravu večeře. Po večeři pak mnozí zavítali do příjemné osvěžovny na náměstí.

Ráno jsme se vydali opět do Herlíkovic, kde jsme zastihli i Zuzku Čihákovou s Honzou a Hrobařem. Ti sbalili Kečupa a jeli to zkusit ještě "kousek vejš". Všichni jsme se pak už jen těšili na soutěsku. Z vlastní zkušenosti musím uznat, že ji lze projet nejen tradičně ale i hlavou dolů. Stalo se mi totiž, že mě vylopoval jeden z válečků nad soutěskou, což mě drobet, přiznám se, překvapilo. Ostatní ještě dlouho u soutěsky blbli a někteří ji dali i

vícekrát. Cestou přes město mě vyvedl z míry náš autobusák, který se znenadání rozhodl natankovat. Zdá se, že pan Vlček má stále čím překvapovat. Od Podhůří už to byla jen pohoda. Končilo se opět u silničního mostu a jelikož celý den nepršelo, bylo převlékání trochu příjemnější.

Pavel Drbal

22.5. – jednodenní vyjížďka na lodích – Vltava – Sluníčka

Sraz jsme měli kolem osmé hodiny v loděnici. Na plánu byla plavba proti proudu Vltavy a dále Berounky, kam až to půjde. Připravili jsme si tři kánoe, přebalili věci a vyrazili. Zpočátku nám počasí přálo, ale jak jsme se blížili k modřanské retarděře, obloha se zatahovala. Na svačinu nám dokonce začalo i pršet. Ale v tom se nám naskytla jedinečná příležitost nahlédnout do útrob modřanské elektrárny. Exkurze to byla zajímavá, viděli jsme, jak vypadá řídicí místnost (stav všech zařízení běžel v animacích na obrazovce počítače), že chod elektrárny zajišťují tři Kaplanovy turbíny, z čehož jedna byla právě v rekonstrukci, a tak jsme ji mohli vidět i zevnitř a sjejími 2,5 metry v průměru to byla dobrá podívaná. Také jsme se dozvěděli, že v případě nějaké vážné nehody, je klapka u vchodu do turbíny schopná se zaklapnout během minuty (normálně pomalé zavírání trvá asi 10 minut!). Celou elektrárničku jsme si mohli prolézt – pořádek byl všude neuvěřitelný (myšleno v tom kladném slova smyslu J) – všechno bylo úhledně srovnáno na hromadách, ale ne jen tak „halabala,“ ale v řádcích vyrovnáno u stěn, takže kdyby bylo třeba, vše bylo hned po ruce. Viděli jsme různé hřídele a generátor v akci a nakonec jsme ještě nakoukli do tunelu, který vede pod Vltavou na druhou stranu řeky. A venku, kde jsme k našemu potěšení zjistili, že už neprší, nám pán, který nás provázel, ještě zapnul hrablo, které shrnuje „bordel“ (různé nečistoty jako klacky (v průměru i dobrého čtvrt metru), mrtvé ryby, PET lahve, atd.) z mříží, které jsou před vstupem do turbíny.

Po této naučné zastávce jsme pokračovali dále proti proudu, na křižovatce odbočili doprava a vliili se tak do Berounky. U Radotína jsme vystoupili na pravém břehu a začali si připravovat věci na oběd.

K dispozici jsme ještě měli pár buřtů, které nám zbyly ze dne otevřených dveří v loděnici. Pravda, najít v těchto končinách dřevo, nebylo vůbec lehké, ale nakonec ho bylo dost, aby si každý mohl svého buřta dostatečně propéct, dle libosti.

Po pěkné polední pauze jsme se vydali na cestu domů, která byla lepší z toho důvodu, že jsme nyní jeli po proudu.

Počasí nám přálo a najeli jsme asi 10 km.

Michala Čadová

28. – 30.5. – Zájezd na kola – Libínské sedlo

Článek o tomto zájezdu měl napsat Dan Kop, který ani po upozornění článek nedodal. Ale abyste úplně o vše nepřišli, pár informací vám podám.

Do Libína u Prachatic v kraji podšumavském jsme se dostali třemi osobními auty. Jak již název hor napovídá, bylo to na výlety pěkně kopcovité, přesto jsme, jako dětský oddíl, za dva dny, najeli 180 km. Skoro všichni jsme si prošli malou krizí. To se projevuje malátností a neschopností udržet se v sedle. Někteří si tím prošli v sobotu, jiní v neděli. Ale takovouhle epidemii únavy doopravdy nepamatují. Snad jen pud sebezáchovy nás držel na nohou a oči jen stěží koukali skrz malou škvírku, která mezi víčky ještě zůstávala. Na pokojích jsme poté leželi bezvládně a některé nato zachvátila malá zimnice, kterou nakonec úspěšně zahnala teplá sprcha.

Michala Čadová

5 – 6. 6. – zájezd na Vodu – Vltava – Sluníčka

Sraz jsme měli v osm v loděnici. Na plánu byl výlet na lodích na Vltavu, ale ne na její spodní tok, jak všichni jezdí, ale jednoduše od loděnice proti proudu Vltavy.

Došli jsme nakoupit, připravili jednu pramici a dvě kánoe a mohli jsme vyrazit. Nakonec se to ukázalo jako

dobrý trénink před táborem – vyzkoušeli jsme si, jestli ještě umíme balit a takové ty tábornické věci, ale hlavně jak přežít a vydržet mít dobrou náladu i za velmi nepříznivého počasí.

Zpočátku naší cesty, tak k modřanské retardéře, to již máme natrénované, nepršelo a proud nebyl ještě tak silný. Pak začalo poprchávat, ale oproti tomu, co za několik hodin mělo přijít, to byla jen velmi slabá a nevýrazná přeháňka.

Pár metrů nad retardérou jsme se nasvačili a vyrazili dál. Vítr foukal do zad, proud se stával silnějším.

Největší proud jsme museli zdolávat po soutoku s Beroučkou, kdy jsme bojovali o každou píd' a po pár stech metrech museli vždy odpočívat a probrat další úsek cesty. Cestu nám ztěžoval i větší stav vody než obvykle a tedy i větší proud.

Zvednutá hladina byla vidět i na cyklostezce, která vede po pravém břehu. Cyklisté ji tam zdolávali s koly na zádech a podmáčená místa obcházeli po přilehlých stráních. My jsme po této cestě jeli na lodích a měli jsme ji tak metr pod sebou. Dost nám to pomohlo, protože tato cesta byla z obou stran od řeky oddělena pruhem vysoké trávy, takže do tohoto pásu proud nezasahoval a my jsme po ní jeli jako gondoliéři (tedy ne ve stoje, ale jen jsme využili mělkých míst pro odrážení). Nakonec se doopravdy rozpršelo. Schovali jsme se pod Zbraslavský most a přeháňka nás opět přešla. Povzbuzení touto náklonností počasí jsme se opět vydali na cestu, ale jak jsme se blížili ke Strnadům (cíli naší cesty) dešť se do nás opět pustil a tentokrát se vši svou silou. Po pár minutách jsme byli již tak promočení, že jsme se ani nedívali po místě k úkrytu, k čemu nás Pavel stále nabádal. Pod palbou ohromných kapek jsme přešli k levému břehu a pádlovali co nejopatrněji, aby se na nás mokré oblečení moc nelepilo. Nakonec i tento hustý dešť přestal a jeho místo zaujal jen mírný, zato vytrvalý deštík.

Nakonec jsme do Strnad dojeli. U cesty jsme v mokré vysoké trávě postavili čtyři stany a všichni (až na výjimky – já a Pavel) se neprozřetelně převlékli do suchého. Do nedalekého listnatého lesa jsme se vydali na dřevo, od Pavla vybavení popisem cesty jak se dostat do lesa smrkového, kde je dřevo kvalitnější. Jenže po vydatném dešti byl celý les jedno velké „rochnišť“ a podle toho jsme nakonec všichni vypadali – boty zablácené, nohy, kalhoty od bláta, ale sranda to byla. Alespoň jsme si vyzkoušeli zdolávání nevšedního terénu.

V této chvíli bych ráda vzpomněla na neutuchající zvědavost a dobrou náladu našeho nováčka – Mony. V tuto chvíli již byla celá od bláta. Suché a čisté oblečení se jak mávnutím kouzelným proutkem změnilo k nepoznání a díry v pláštěnce přibývaly jako houby po dešti. Ale přestože si občas postěžovala, špatné počasí jí náladu nezkažilo.

Chvíli nám trvalo než jsme mokré (mám-li mluvit upřímně, bylo dost pěkně „nacucaný“ vodou) dřevo zapálili, ale potom už jsme si pochutnávali na polévce a následně i na párkách.

Další novou věc, kterou já osobně jsem za dobu, kterou jsem v tomto oddíle strávila, nepotřebovala, bylo vaření v kotlíku a na trojnožce. Nějak jsme v loděnici neměli k dispozici hrnce ani rošt (a ani naběračku!), ale Pavel se zkušeně vybavil, a tak jsme měli z čeho jíst. (díky tomu, že jsme neměli naběračku, se veškeré jídlo rozlévalo Pavlovým ešusem (tj. čaj po polévce), nad čímž jsme se z počátku ošklibali, ale pak jsme byli nuceni tomu přivyknout).

Po večeri začali všichni vyhrožovat, že si již půjdou lehnout, jak jsou unavení, ale nakonec jsme si ještě na dvě hodiny našli zábavu, která se naprosto přesně hodila do počasí, které jsme měli – stavba kanálů. Tato zábava měla jednoduchý cíl – odvézt vodu z louže před našimi stany z kopce pryč k vodě. A tak se kluci chopili klacků nebo jednoduše použili své ruce a začali dělat síť kanálů a vodopádů a zátaras, aby vodu co nejuspěšněji odvedli. Nakonec vznikl úžasný systém kanálů a jezer, který mimo jiné i velmi úspěšně plnil svou funkci. Skončili jsme, až když jsme na to neviděli.

Ráno jsme se díkybohu probudili do bezdeštného dne. Po snídani jsme Pavla ukecali a místo na vodě jsme měli hrátky na suchu.

První hra procvičila naše architektonické schopnosti a šikovnost. Inspirovali jsme se kamennými milníky na Vltavě – tj. za 15 minut jsme měli postavit co nejvyšší věž, nebo něco na ten způsob, z kamenů, hodnotil se i estetický vzhled. Tímto jsme získali osm jedinečných výtvorů – byli mezi nimi například (každý ke svému výtvoru, občas s Pavlovou pomocí, řekl nějaké doplňující informace) dětská motorka (která tedy vypadala jako pes), románský kostelík s gotickými prvky (z jiného úhlu ýtýho vesmírná loď), vysokohorská rozhledna, mexický chrám boha slunce, měsíce a hvězd, hlava piráta zakopaného v zemi (z jiného úhlu aligátor či velryba), hrobka, směrovník k lidskému obydlí nebo ukazatel východu (východ zrovna neukazoval, zato vypadal velmi pěkně – štíhlý vysoký obelisk).

Pak jsme šli k řece trénovat žabky a nakonec střílení na cíl.

Po obědě jsme si zabalili a pomalu se vydali po řece dolů. Zatímco cesta nahoru nám trvala dobrých pět hodin, dolů jsme to sjeli asi za dvě. Dnes již nepršelo, a tak byla nálada o něco veselejší než včera. Pramice musela několikrát odolávat nájezdům kánoí, které se chtěly jen držet a vést. Občas padly rány pádlem, jindy rukou, došlo i na cákání, ale všichni všechno ve zdraví přežili.

Najeli jsme něco kolem 25 kilometrů, snědli velké množství jídla a vypili několik kotlíků čaje pohoda.

Michala Čadová

Informace

Máme nové logo

Na titulní stránce si můžete prohlédnout naše nové logo, které do soutěže zaslala **Katka Kučerová**. Sama autorka navíc k logu přidala vysvětlení:

„V koncepci loga jsem vycházela z úvahy, že se jedná o sportovní aktivity a tomu jsem přizpůsobila návrh loga. Hlavní symbol loga - Z - prodloužené do stran symbolizuje název Zlíchov, ale hlavně dynamiku pohybu (Z se prodlužuje současně do L = Zlíchov), posunutím

symbolu mimo střed jsem docílila toho, že logo nepůsobí staticky.“

Nové telefonní číslo do loděnice

Jdeme s dobou a tak pevnou linku nahrazujeme utřeným sluchátkem - запиšte si číslo **723 643 701**.

Akce a zájezdy

3.9. – Posezení u masa

I letos navážeme na tradici zářijových posezení u masa. Začátek je okolo 19 hodiny. Po ukončení opékání bude možno v loděnici přespat ve vlastních spacácích, což bude určitě příjemné pro ty, kteří se chystají na víkendový zájezd na vodu. Vstupné se platit nebude, každý akorát zaplatí to, co zkonzumuje. Jako hlavní pořadatel vás všechny srdečně zvou.

Jirka Jareš

4. – 5.9. – Zájezd na vodu -Úhlava, Klabava

Navazování: od 7:00 před loděnicí SK Zlíchov

Odjezd: po 7:30 od loděnice SK Zlíchov

Návrat: 17:30 – 18:30 před loděnicí SK Zlíchov

obtížnost toků – ZW až WW II

Spaní – pod vlastním stanem

Vaření – každý z vlastních zásob (děti TOM společně od sobotní večere)

Cena – členové SK Zlíchov 320,-

- nečlenové 370,-

- děti TOM Zlíchov 320,- (včetně jídla od sobotní večere)

Přihlášky – přihlášku je potřeba odevzdat nejpozději do tří dnů před zájezdem. Při podávání přihlášky bude vybírána záloha 200,- Kč. Přihlášku je možno získat a přihlásit se v loděnici, na internetových stránkách www.skzlichov.cz nebo u Aleše Ájika Dvořáka tel.: 605 782531. Nemáte-li na čem jet, je možné si půjčit loď a pádlo po domluvě s vedoucím zájezdu přímo v naší loděnici. Cestou se bude zastavovat na nákup.

18 – 19. 9. 2004 – Zájezd na vodu – Teplá - Střela

Navazování: sobota 18.9. od 7:00 před loděnicí SK Zlíchov

Odjezd: sobota 18.9. po 7:30 od loděnice SK Zlíchov

Návrat: neděle 19.9. 17:30 – 18:30 před loděnicí SK Zlíchov

Program zájezdu: V sobotu pojedeme úsek Březová – Karlovy Vary (asi vícekrát), večer se přesuneme na Hubertus, do Žlutic nebo na jiné tábořiště dle obluby a úsudku vedoucího

zájezdu. Druhý den se přesuneme na Střelu a pojedeme úsek z Rabštejna někam dál.

Jestliže budou tyto úseky z technických nebo jiných důvodů nesjízdné, pojedeme něco jiného někde úplně jinde.

Když nebude voda nikde, zajdeme ve Varech, nebo někde jinde, do hospody a vylezeme až v neděli. Dětský oddíl do hospody samozřejmě nepůjde, ale půjde se svým vedoucím na krásný pěší výlet .

Obtížnost toků – ZW až WW II

Spaní – pod vlastním stanem

Vaření – každý z vlastních zásob (děti TOM společně od sobotní večeře)

Cena – členové SK Zlíchov 320,-

- nečlenové 370,-

- děti TOM Zlíchov 320,- (včetně jídla od sobotní večeře)

Přihlášky – přihlášku je potřeba odevzdat nejpozději do tří dnů před zájezdem. Při podávání přihlášky bude vybírána záloha 200,-Kč. Přihlášku je možno získat a přihlásit se v loděnici, na internetových stránkách www.skzlichov.cz nebo u Pavla Drbži Drbala tel.: 605 750516, nebo večer domů 272762157. Nemáte-li na čem jet, je možné si půjčit loď a pádlo po domluvě s vedoucím zájezdu v naší loděnici. Cestou se bude zastavovat na nákup.

2. – 3.10. – Zájezd na vodu – Hamerský potok

Program zájezdu:

2.10.

- navazování v 7:00 před loděnicí SK Zlíchov Praha
- 7:30 odjezd od loděnice SK Zlíchov Praha
- nákup cestou v supermarketu
- splutí Hamerského potoka (hráz Ratmírov - Jindřiš)

3.10.

- splutí Hamerského potoka (hráz Ratmírov - Jindřiš)
- v odpoledních hodinách návrat do Prahy
- 17:00 – 18:00 příjezd před loděnicí SK Zlíchov Praha

Obtížnost toku – WW I až WW III

Spaní – pod vlastním stanem (možná i v tělocvičně)

Vaření – každý z vlastních zásob (děti TOM společně od sobotní večeře)

Cena – členové SK Zlíchov Praha 320,-

- nečlenové 370,-

- děti TOM Zlíchov 320,- (včetně jídla od sobotní večeře)

Přihlášky – přihlášku je potřeba odevzdat nejpozději do středy 22.9.2004. Při podávání přihlášky bude vybírána záloha 200,- (při neúčasti na zájezdu bude záloha vrácena pouze po předložení lékařského potvrzení). Přihlášku je možno získat a přihlásit se v loděnici, na internetových stránkách SK Zlíchov (www.skzlichov.cz) nebo u Tomáše Hockeho – Hokejky (tel.:605 748 142, práce 266 712 288, nebo večer domů 257 327 970).

7.10. – Společenský večer

16. – 17.10 Brigáda – Zubrnice

23. – 24.10 – Zájezd na vodu – Botič, Rokytky

Články z jiného soudku

Mozkovna

Správné odpovědi z minulého čísla jsou: 1i, 2h, 3c, 4b, 5g, 6ch, 7k, 8j, 9e, 10d, 11a, 12f. V pravém sloupci došlo u písmen k malému překlepu, takže škrtněte poslední 4 písmena (g, ch, i, j) a místo nich si napište ch, i, j, k. Potom vám sednou i výsledky. Měli-li byste i přesto nesrovnalosti – zodpovím.

Příslaví tak trochu jinak

a) Při poklesu produktivity práce na nulu projeví se totální nedostatek kruhového pečiva, působícího obezitu obyvatelstva.

b) Při nadměrném zvyšování pohybu dolních končetin ve značném časovém rozpětí za účelem dosažení naplnění sloučeninou vodíku a kyslíku křivule s držadlem dojde jednoho dne k uvolnění molekul spojujících tuto křivuli s oním držadlem, čímž se jmenovaný předmět rozdělí na dva segmenty.

Správné odpovědi přísloví:

a) Bez práce nejsou koláče.

b) Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne.

Podmínky účasti na zájezdech

1. Předem stanovenou zálohu na zájezd je zapotřebí zaplatit nejpozději ve středu před zájezdem, není-li dáno jinak.

2. Při nedostavení se na zájezd se nevrací zaplacená záloha. Výjimkou je pouze předložení potvrzení od lékaře.

3. Každý čtvrtý autobusový zájezd, kterého se zúčastníte v daném kalendářním roce je zvýhodněn slevou ve výši 20% z ceny zájezdu - netýká se členů TOM.

4. Při dostavení se na zájezd bez předchozího ohlášení se účtuje přírůžka 50,- Kč.

Podmínky pro půjčování lodí

1. Lodě jsou půjčovány pouze na akce pořádané SK Zlíchov.

2. O půjčení lodí je potřeba žádat nejméně jednu středu před akcí.

3. K lodí jsou případně zapůjčeny pádla, vesty a špric deky.

4. Při zapůjčení lodí se platí záloha 400 Kč a částka 100 Kč za zapůjčení lodí.

5. Při vrácení lodí se zjišťují napáchané škody a strhává se částka ze zálohy dle rozsahu poškození. Pokud se vrátí poškozená loď, kterou dotyčný sám na vlastní náklady opraví dostane zpět 300Kč. Pokud loď neopraví, nedostane nic. Pokud loď totálně zničí, doplatí částku do ceny loď stanovené při půjčování. 6.Zapůjčení lodí má na starosti vedoucí zájezdu po dohodě s výběrem oddílu.

Jubilejní č

tyřicáté číslo Občasníku kanoistického oddílu

Vydává kanoistický oddíl SK Zlíchov Praha. Šéfredaktor: Michala Čadová; redakce: Pavel Drbal. Foto: M.Čadová, Radek Douděra, Jana Štěrbová. Toto číslo vyšlo dne 25.8.2004. Veškeré připomínky, příspěvky, nápady a kritiku zasílejte na adresu: Michala Čadová, Příběnická 18, P3, 13002, nebo michalacadova@centrum.cz. Příjem inzerce tamtéž. Konečné úpravy provedla firma Žbluňk společnost s rozumem neomezeným, nákladem 30 výtisků.

<http://www.skzlichov.cz>, info@skzlichov.cz